

no uvést, že zákon neváže trvání kompetence vlády ničím jiným, nežli aby do konce roku 1924 o rozloučení obce rozhodla, nikoliv také tím, aby před uplynutím této lhůty zúčastněné o svém rozhodnutí vyrozuměla. Rozhodnutím vlády, které se nesporně stalo dne 23. prosince 1924, tedy v době, kdy zákon svrchu citovaný byl ještě účinný, dospěla kogniční činnost úřadu k svému zakončení. Jestliže vyrozumění stran o rozhodnutí vlády, sdělením jeho v písemné formě, tudíž úkonem od kogniční činnosti úřadu rozdílným, na jehož realizaci mohou mít vliv i okolnosti, ležící mimo okruh činnosti úřadu toho, stalo se po této době a to v okamžiku, kdy působnost zákona již přestala, nelze z toho dovozovati, že by akt rozloučení obce, v době účinnosti zákona kompetentním úřadem vyneseny, pozbyl ex post své zákonnosti a stal se zmatečným. Uplynutím lhůty pro účinnost zák. stanovené nezanikla kompetence úřadu k úkonům, majícím povahu pouhé likvidace výroku o rozloučení obce, tak jako zanikla jeho kompetence k eventuální donucovací působnosti jeho proti liknavým stranám výrokem o rozloučení obce dotčeným. Kdyby se názor stížnosti provedl do důsledků, nebyla by ani exekuce k provedení výroku úřadu po 31. prosinci 1924 možná, což jistě nebylo v intenci zákonodárce, když terminoval účinnost zákona. Nemohl tudíž nss shledati důvodnou námitku, že vláda nař. rozhodnutím překročila svoji časově terminovanou kompetenci. — — — —

Č. 6174.

Pozemková reforma: I. Dohoda uzavřená za účasti stpů-u mezi min-em zeměd. a vlastníkem zabrané půdy lesní, že min. zeměd. nebude požadovati další půdy lesní v rámci sestátňovacího programu, nevylučuje jinaké provedení poz. reformy na témže majetku lesním. — II. Možno ve stížnosti na nss podané proti výpovědi z hospodaření vytýkati, že výpověď pro uzavřenou dohodu neměla býti vůbec dána?

(Nález ze dne 21. prosince 1926 č. 19.415.)

V ě c: Pozůstalost po K. P. (adv. Dr. Ant. Schauer z Prahy) proti státnímu pozemkovému úřadu o výpověď z hospodaření.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á.

D ů v o d y: K návrhu žal. úřadu z 12. června 1925 doručil okr. soud ve V. stěžující si pozůstalosti výpověď z hospodaření stran určitých, v návrhu uvedených pozemků, náležejících k zabran. velkostatku K.

Uvažuje o stížnosti do tohoto rozhodnutí podané musil se nss nejprve zabývatí námitkou odv. spisu žal. úřadu, že stížnost je nepřipustná, poněvadž namítajíc, že výpověď dle dohody vůbec neměla býti dána, vytýká vlastně porušení § 12 zák. náhr., který ustanovuje, kdy, komu a jak jest dáti výpověď, porušení však tohoto předpisu lze vytýkati jedině stížností podanou k řádnému soudu (§ 20 zák. náhr.).

Nss neshledal, že by stížnost byla z tohoto důvodu nepřipustnou. Stížnost stojí na stanovisku, že dohodou z 26. března 1923 bylo vlastníku zaručeno, že mimo lesní majetek v dohodě uvedený žádný další

lesní majetek od panství K. nebude pro stát od st-le požadován, takže zbytek lesního hospodářství tohoto velkostatku zůstane již zachován dosavadnímu jeho vlastníku. Spatřuje tedy stížnost nezákonnost v tom, že úřad vypovídá st-li hospodaření i na tomto zbytku, ačkoliv st-l svou povinnost dle zákonů o poz. reformě ohledně lesního majetku panství K. již splnil. Tím vytýká stížnost, že výpověď se vztahuje i na majetek vlastníku definitivně ponechaný, který více nemůže býti podrobován důsledkům ze záboru plynoucím, a tvrdí tak vlastně porušení §§ 2 a 1 zák. záb. Porušení těchto předpisů podléhá však, jak nss stále judikuje, kognici nss-u.

Ve věci samé uvážil soud takto:

Dne 9. března 1923 konalo se v K. za účasti zástupců stpú-u, obvodové úřadovny, přidělového komisaře, min. zeměd. a st-le jednání o převzetí některých nemovitostí panství K. min-em zeměd. v držení, užívání a správu. Při jednání o tom odevzdány byly min-u nemovitosti v protokole uvedené, při čemž mezi jiným poznamenáno, že některé z nemovitostí tam uvedených odevzdávají se min-u bez výpovědi. V jednání bylo pokračováno u stpú-u dne 26. března 1923, při němž dojednána byla některá detailní ustanovení stran převzetí nemovitostí min-em zeměd. a prohlášeno zástupci tohoto min., že min. zeměd. nebude na jinou část lesního majetku náležejícího st-li v lesním programu sestátňovacím reflektovati.

Z uvedeného je sice patrné, že za aktivní účasti stpú-u sjednána byla určitá dohoda mezi min. zeměd. a st-lem, nebylo však touto dohodou ujednáno, že zbytek lesního majetku u panství K. bude st-li propuštěn ze záboru, nýbrž pouze, že nebude požadován min-em zeměd. pro uskutečnění lesního programu sestátňovacího, tedy že ho nebude použito pro určitý speciální účel poz. reformy, nikoli však, že nebude požadován vůbec. Nemá tedy stížnost pravdu, domnívá-li se, že dle obsahu dohody byl onen zbytek propuštěn st-li ze záboru, neboť dle protokolu dohoda tohoto obsahu uzavřena nebyla. Netřeba proto ani zkoumati, jaký význam by mělo pro zákonnost nař. rozhodnutí uzavření dohody takové, kterou by skutečně vlastníku určitý majetek definitivně byl ponechán, k níž však dosud nebyl dán souhlas správního výboru dle § 11 odst. 2 zák. o poz. úřadě. Je tedy stížnost, pokud namítá, že úřad vztáhl výpověď i na majetek ze záboru propuštěný, bezdůvodná.

Č. 6175.

Živnostenské právo. — Administrativní řízení:
 * Živnostenské společenstvo není legitimováno k rekursu proti rozhodnutí zem. správy polit. o uznání živnosti hostinské za radikovanou.

(Nález ze dne 21. prosince 1926 č. 26.013.)

V ě c: Společenstvo hostinských a výčepníků v K. (adv. Dr. Artur Steiner z Prahy) proti ministerstvu obchodu stran legitimace k rekursu.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.